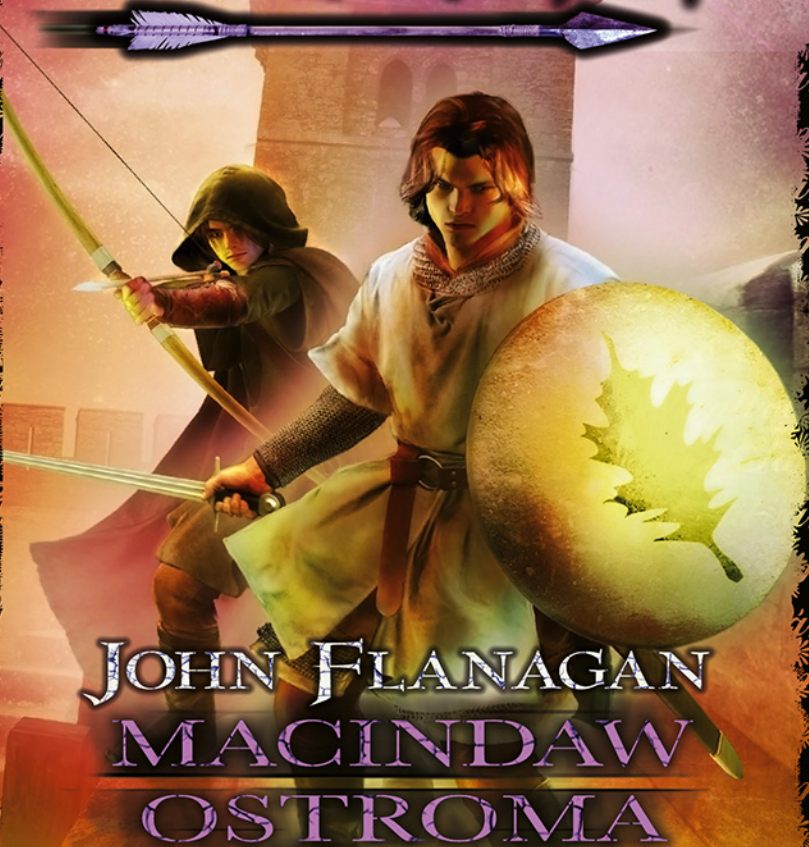

A VADONJÁRÓ TANÍTVÁNYA

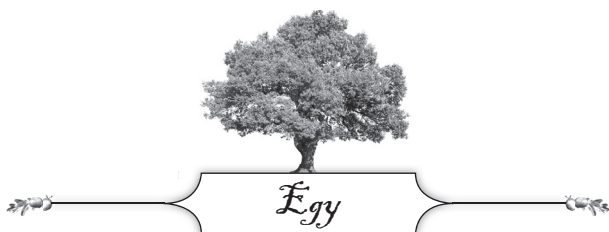

JOHN FLANAGAN

MACINDAW
OSTROMA

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Keményöklű Gundar, a *Farkasfelhő* nevű skand hajó kapitánya és kormányosa letörten rágcsált egy darab inas, keményre szárított marhahúst.

A legénysége a fák között kifeszített, durva vásznakból eszkábált óvóhely alatt kuporgott, csendesen beszélgetett, evett, és igyekezett magát melegen tartani az aprócska füstfelhőket öklendező tűz körül – ebben az időben csak erre futotta tőlük. Ilyen közel a vízparthoz, a nap derekán gyakran megesett, hogy a havazás havas esőbe fordult, majd a délután előrehaladtával ismét fagyott. Gundar tudta, hogy a legénység tőle várja a megoldást. Azt is tudta, hogy hamarosan be kell vallania nekik, hogy nincs ötlete. Araluenben rekedtek, a menekülés halvány reménye nélkül.

Ötven méterrel arrébb a *Farkasfelhő* az oldalára dőlve vesztegelt a folyóparton. Gundar tengerészszeme még ilyen távolságból is ki tudta venni a hajótest harmadánál keletkezett enyhe görbületet, és a látványtól kis híján megszakadt a szíve. Egy skand számára a hajója majdhogynem élőlény, emberi mivoltának kiterjesztése, önmaga valójának kinyilvánítása.

Most viszont a hajója tönkrement; a hajógerinc helyrehozhatatlanul eltört, a hajótest elgörbült. Az egész hajó már csak arra lesz jó, hogy felhasogassák, és lassan eltüzeljék, ahogy a tél dermesztő kezével kíméletlenül átöleli a legénységet. Gundar eddig megpróbálta elkerülni, hogy ízekre kelljen szedni a hajót, de tudta, hogy már nem halogathatja sokáig. Kellett a fa, hogy legyen miből kunyhókat építeni és tüzet gyújtani. De amíg még a *Farkasfelhő*nek hajóformája volt – még ha a hajótesten ott éktelenkedett is az az átkozott görbület –, addig őt is éltette a büszkeség szikrája, hogy kapitány.

Gundar lehangoltan vallotta be magának, hogy az utazás az elejétől a végéig katasztrófa volt. Elindultak, hogy portyázzanak Gallika és Ibernia vízparti falvaiban, mialatt tisztos távolságban maradnak Araluentől. Az Araluen elleni portyázások ritkaságnak számítottak, amióta a skand oberjarl aláírta a békeszerződést az aralueni királlyal. A portyákat tulajdonképpen nem tiltották meg, de Erak oberjarl elenezte, és az ő rosszallását csak egy ostoba vagy megátalkodott kapitány akarná szándékosan kivívni.

De Gundar és az emberei a portyázók utolsójaként érték el a Keskeny-tengert, és így már valamennyi falut vagy kifosztották a korábbi hajók, vagy előre figyelmeztették a lakókat, akik felkészültek, hogy az egyedül, késve érkező portyázók baját ellássák. Kemény csata volt, és Gundar több emberét is elveszítette – és cserébe semmit nem zsákmányoltak. Végül egy szigetet választott Araluen délkeleti partjának közelében, ahol elszántan próbált legalább annyi készletet szerezni, amivel ő és az emberei átvészélhetik az északra vezető hosszú, téli utazást.

Ahogy erre gondolt, szomorúan elmosolyodott. Ha történt ebben az utazásban bármi jó, az akkor történt. Amikor a legénység már felkészült, hogy csatázzon és odavesszen, mert már mardosta őket az

éhség, éppen akkor találkoztak egy ifjú vadonjáróval – még hozzá éppen azzal, aki néhány éve Erak oldalán harcolt a temujok ellen vívott csatában.

Meglepő módon a vadonjáró felajánlotta, hogy megeteti őket. Még meg is hívta a legénységet a várban tartott bankettre, a helyi méltóságok és feleségeik körébe. Gundar szélesebb mosolyra húzta a száját az este emlékére: felidézte, ahogy faragatlan és egyszerű tengerészei igyekeztek elővenni a legjobb modorukat; alázatosan kérték az asztaltársaságtól a húsostálat, és csak szerény adag sört töltettek a korsójukba. Ezek a férfiak hozzászótkak a cifra káromkodáshoz, ahhoz, hogy a sült vadkan lábát pusztá kézzel törjék le a csontról, és hogy általában egyenesen a hordóból vedelhetik a sört. Odahaza, Skandiában remek történetek születtek volna arról, ahogyan igyekeztek elvegyülni az udvarias nemességgel.

Gundar mosolya lehervadt. Odahaza. Fogalma sem volt, hogyan jutnak haza. Ha egyáltalán hazajutnak valaha. Tengerszirt szigetét jóllakottan és a hosszú útra felszerelve hagyták el. A vadonjárótól még egy kis pluszjavat is kaptak egy rabszolga személyében.

A férfit Buttle-nek hívták. John Buttle. Bűnöző volt – tolvaj és gyilkos –, és a jelenléte Araluenben fejtörést okozott a vadonjárónak. Gundartól kért szívességet: vigye magával Skandiába rabszolgának. A kapitány természetesen beleegyezett. A férfi jó erőben volt, így hazaérve tisztos summát remélhetett érte.

Hazaérve. Vajon valaha viszontlátják Hallasholmot? Örtorony-csúctól nem messze cudar viharba keveredtek, és onnan délnek, majd nyugatnak sodródtak.

Ahogy közeledtek Araluen partjához, Gundar elrendelte, hogy vegyék le Buttle láncait. Szélárnyékos partszakasz felé lökte őket a vihar, amiktől minden tengerész retteg, mert onnan ritkán van kiút.

Komoly esély volt rá, hogy a hajó nem éli túl. Buttle-nek is legyen sansza, gondolta Gundar.

Azóta is érezte az émelyítő reccsenést, amikor a *Farkasfelhő* becsapódott egy víz alatt megbújó sziklába. Abban a percben Gundar úgy élte meg, mintha a tulajdon csontjai törtek volna szét; szinte hallotta a hajó jajveszékelését. A hajókormány nehézségéből és a billenésből azonnal rájött, hogy a hajógerinc eltörött. Minden hullámmal mélyebb sebet kapott a hajó, így már csak idő kérdése volt, hogy kettészakadjon és a mélybe vesszen. De a *Farkasfelhő* szívós volt; még nem állt készen a vízfénekre süllyedni és meghalni. Még nem.

Aztán mintha csak az égiek tekintettek volna le a sebzett, bátor hajóra és a viharral küzdő legénységre, Gundar a sziklás parton egy folyó torkolatát pillantotta meg. Arrafelé tekerte a kormányt, így a hajó erős hátszélben bukdácsolt, míg végül beért a folyó védett vizére. Az emberek kimerülve rogytak az evezőpadokra, ahogy a szél és a vad hullámok végre békét hagytak nekik.

Buttle ekkor kihasználta a kínálókozó lehetőséget. Kirántott egy kést az egyik férfi övéből, és átvágta a torkát. Egy másik evezős próbálta megfékezni, de elveszítette az egyensúlyát, és Buttle rá is lesújtott. Ezután átvetette magát a korláton, és már úszott is a túlsó part felé. Nem volt rá mód, hogy utánaeredjenek. Furcsamód csak néhány skand tudott úszni, és a hajó sem bírta már tovább. Gundar kénytelen volt átkozódva elengedni a szökevényt, és arra koncentrálni, hogy keressen egy helyet, ahol kiköthetik a hajót.

A következő kanyarulatnál találtak egy keskeny szegélyt, ami megfelelt a szándékuknak, így Gundar szűk ívben odairányította a *Farkasfelhőt*. Ekkor érezte, hogy a gerinc feladta a harcot, mintha a hajó az utolsó pillanatig biztonságban akarta volna tartani a legénységet, majd a lábuk alatt csendben kilehelte a lelkét.

A férfiak a partra bukdácsoltak, és a fák között tábort vertek. Gundar úgy gondolta, hogy érdemes észrevétlenül meghúzniuk magukat. Végére is, hajó nélkül már nincs lehetőségük elmenekülni, és fogalma sem volt, hogy milyen fogadtatásban részesítenék őket a helyiek, vagy hány fegyverest lennének képesek kiállítani ellenük. A skandok ugyan sosem hátráltak meg a küzdelemtől, de ostobaság lett volna harcot szítani éppen akkor, amikor az országban rekedtek.

Élelemben nem volt hiány, hála a vadonjárónak, de Gundarnak szüksége volt némi időre, hogy kiutat találjon a káoszból. Talán, amikor az időjárás kedvezőbbre fordul, a *Farkasfelhő* faanyagából építhetnek egy kisebb csónakot. Gundar felsóhajtott. Nem volt kész válasza. Kormányos volt, nem pedig hajóács. Végignézett az apró táboron. A táborhelyül szolgáló tisztáson túl elterülő dombon temették el a két férfit, akit Buttle megölt. Nem adhatták meg nekik a méltó temetési máglyát, ami a skandoknál szokás. Gundar önmagát okolta a halálukért. Végére is, ő adta parancsba, hogy oldozzák el a gonosztevőt.

Megrázta a fejét, és halkán mormolt a bajsza alatt:

– A pokolba veled, John Buttle! Ki kellett volna hajítanom a hajóról. A láncaival együtt.

– Ezzel egyet tudok érteni – szólalt meg mögötte egy hang.

Gundar talpra ugrott, megpördült, és az övére akasztott kardjához kapta a kezét.

– Thurak szarvára! – kiáltotta. – Honnan az ördögből bukkant maga elő?

A furcsa, fekete-fehér foltos köpenybe burkolózott idegen alak Gundar mögött ült egy tuskón, alig néhány méternyire tőle. Ahogy Gundar kimondta az *ördög* szót, a keze még tétozott félig kivont kardján. Alaposan megvizsgálta a fantomot, elvégre ez egy ősi erdő

volt, sötét és félelmetes. Talán ez egy szellem vagy lidérc, aki a területet védelmezi. Gundar úgy látta, mintha a köpenyén lévő foltok csillámlának és változtatnák az alakjukat – pislognia kellett, hogy egy helyben tartsa őket. Homályos emlék öltött testet az agyában. Rájött, hogy már látott ilyesmit.

Az emberei meghallották a kiáltását, és megjelentek. De volt valami a köpenyes, csuklyás alakban, ami őket is megriasztotta: Gundar észrevette, hogy gondosan távol maradtak a férfitől, és tőle várták az iránymutatást.

Az alak felállt, mire Gundar akaratlanul is hátrébb lépett egy kicsit. Aztán magát korholva, egy nagyot előre. Amikor megszólalt, határozottan csengett a hangja:

– Ha maga egy szellem, nem akarunk ártani. Ha viszont nem szellem, mondja el, kicsoda, különben hamarosan az lesz!

A teremtmény lágyan felnevetett.

– Jól mondd, Keményöklű Gundar, igazán jól.

Gundar érezte, hogy feláll a tarkóján a szőr. A hangnem barátságos volt, de valahonnan ez az... akármilyen... tudta a nevét. Természetfeletti erő lehetett.

Az alak felnyúlt, és hátravetette a köpeny csuklyáját.

– Ejnye, Gundar, nem ismersz fel? – kérdezte vidáman.

Előtört az emlék. A férfi bizonyosan nem holmi sápadt, elgyötört szellem! Fiatal arc, kócos, barna haj, mélybarna szem és széles vigyor. Ismerős arc. Gundarba villámcsapásként hasított a felismerés, hogy hol látta már azt a furcsa, mozgó foltokkal teli köpenyt.

– Egyezmény Will! – kiáltotta meglepetten. – Tényleg te vagy az?

– Én bizony! – válaszolta Will, majd előrelépett, és a béke és üdvözlés egyetemes jeleként kinyújtotta a kezét. Gundar keményen megrázta. Igencsak megkönnyebbült, hogy nem az erdő egy

természetfeletti lakójával néz farkasszemet. Mögötte a legénysége hangosan kiáltozott a jó hír hallatán. Gundar sejtette, hogy ugyanaz a megkönnyebbülés dolgozott bennük is. Will végignézett rajtuk, és elmosolyodott.

– Van itt néhány ismerős arc – mondta. Pár skand férfi üdvözlésként odakiáltott neki. Will az arcukat tanulmányozta, majd kissé összevonta a szemöldökét.

– Nem látom Tölgyhajlító Ulfot – fordult Gundarhoz. Ulf harcolt a keleti lovasok elleni csatában, és ő ismerte fel elsőként Willt Tengerszirt szigetén. Azon a bizonyos banketten egymás mellett ültek, és a csatáról beszélgettek. Will egy pillanatra látta a Gundar arcán átsuhanó fájdalmat.

– Az a kígyó Buttle megölte – mondta Gundar.

Will mosolya lehervadt.

– Sajnálattal hallom. Jó ember volt.

Egy pillanatig csendben emlékeztek elesett bajtársukra, majd Gundar a háta mögött elterülő táborra mutatott.

– Csatlakozol hozzánk? – kérdezte. – Van némi sós, szárított marhánk és egy kis középszerű sörünk egy adakozó kedvű déli sziget jóvoltából.

Will vigyorgott a megjegyzés hallatán, majd követte Gundart az apró táborhelyre. Amikor elhaladtak a legénység tagjai mellett, néhányan megrázták Will kezét.

Az ismerős arc, és hogy ez az arc ráadásul egy vadonjáróhoz tartozik, újra reményt hozott a szívükbe, hogy talán van kiút a helyzetükből.

Will leült a tűz melletti tuskók egyikére, a vászon alá, amit a farkasfő hajó fővitorlájából feszítettek ki. Elfogadott egy kupa sört, elismerően belekortyolt, és koccintott a körülötte lévőekkel.

– Nos, Egyezmény Will – szólta Gundar –, mi szél hozott ide?
Will végignézett a szakállas, markáns arcokon, és rájuk mosolygott.

– Harcosokat keresek – mondta. – Ki akarok fosztani egy várat, és ha jól hallottam, ti az ilyesmiben jeleskedtek.

A csataló jól megtermett, pej paripa volt. Patái dobogását elnyelte a vastag hótakaró, ami a patak menti keskeny ösvényt borította. A hótól azt sem lehetett megmondani, hol rejlik alatta csúszós jég, amire rálépve ló és lovása tehetetlenül zuhannának le a medrek oldalban, egyenesen bele a vízbe. A patak vize tespedve araszolt előre a megolvadt jégben, noha már jól látszott, hogy küzdelme reménytelen, mert a hideg hamarosan teljesen megdermeszti. A lovas a vízre pillantott, és egy pillanatra megborzongott. Nehéz sodronyíngében és fegyverzetében, ha belezuhanna, bizonyosan odaveszne. Ha nem a patakba fúlna, a könnyörtelen hideg végezne vele.

Lova és felszerelése elárulta róla, hogy harcos. Háromméteres szürke lándzsát hurcolt magával, a végét a jobb kengyelére erősített zsebbe akasztotta. Balján hosszú kard lógott, a nyeregszarvon csúcsos sisak. Láncingének csuklyája hátrahajtván. Néhány napja megtanulta, hogy e hófödte vidéken nincs is annál kellemetlenebb, mint amikor az ember bőrét a fagyos láncing csípi. Ennek a tanulságnak köszönhetette, hogy most a nyakánál, a páncél alatt gyapjúsálat, a fején meg szőrmesapkát viselt. Különös módon – elvégre ez nem volt

szokványos darabja egy lovag fegyvertárának – a lova oldalán egy hosszúj is lobogott.

Felszerelése legfontosabb részét mégis talán a pajzsa adta. Egyszerű, kerek darab volt, amit a hátára erősített, mert így védelmet nyújtott a hátulról érkező nyilak és egyéb lövedékek ellen, mégis egyetlen mozdulattal le tudta rántani a bal karjára. A kerek tárgyat fehérre festették, közepén ökölbe szorított kéz körvonala látszott kézzel. Ebből a jelből Araluenben mindenki jól tudta, hogy kóbor lovag – akinek nincsen ura, és éppen olyasvalakit keres, akinek szolgálatába szegődhetne.

Ahogy az út elkanyarodott a pataktól és kiszélesedett, a lovas kisé megnyugodott. Előrehajolt, és finoman megpaskolta hátasa nyakát.

– Jól van, Rúgó! – szólalt meg halkán Horác. A ló a dicséret hallatán elégedetten dobálta a fejét. Régi bajtársak voltak ők ketten, sok kemény ütközetet megjártak együtt. És pontosan emiatt emelte most fel a fülét a pej állat. A csatalovakat ugyanis úgy tanítják, hogy minden idegenre lehetséges ellenségként tekintsenek.

Márpedig most öt idegen tűnt fel a láthatáron, és egyenesen feléjük tartottak.

– Társaságot kapunk – nyugtázta Horác. Magányos útján rászokott, hogy a lovához beszél. A ló persze nem felelt. A lovas körbenézett, hátha akad valami jól védhető hely a közelben. Ő is úgy tanulta, hogy minden idegenre lehetséges ellenségként tekintsen. A fákat azonban már az út mindkét oldalán jócskán maga mögött hagyta, az erdő és az út között pedig nem volt más, csak csupa alacsony bokor. Megvonta a vállát. Jobban örült volna, ha legalább egy fa törzsének vetheti a hátát. De fa nem volt a közelben, ő meg már évekkal

ezelőtt megtanulta, hogy felesleges időpocsékolás olyasmin rágódni, amin úgysem változtathat.

Térde enyhe szorításával jelzett a lovának, és egy rántással a bal karján termett a pajzsa. A finom mozdulatok arról árulkodtak, hogy noha fiatal még, érti a dolgát.

Mert valóban fiatal volt. Tekintete barátságos, szemében nem bujkált ott a csalárdság, arca erős csontozatú, borotvált, vonzó. A szeme kékje szinte fénylett. Jobboldalt a járomcsontja fölött vékony heg éktelenkedett: egy arridi bennszülött hasította fel a bőrét úgy egy évvel ezelőtt. Mivel meglehetősen új volt még a seb, kissé kékes árnyalatban játszott ott a bőre. Ahogy telnek majd az évek, a heg kifehéredik, és kevésbé lesz szembetűnő. Az orra is kissé görbe, egy baleset nyomát viselte, ami egy túlbuzgó, ifjú harcossal történt. A tanonc képtelen volt elfogadni, hogy a gyakorlásnak vége, és még utoljára lesújtott fakardjával. Többhetes büntetése alkalmával bizonyára volt ideje elgondolkodni ezen a baklövésén.

A görbe orr azonban hiába feltűnő, nem vált Horác hátrányára. Szerte a királyságban jó néhány fiatal hölgy szóvá tette már, hogy ezzel a testi hibával csak még vonzóbb lett.

Combjával még egyszer jelzett Rúgónak, mire a háts negyvenöt fokos szögben haladt tovább a lovasok felé, hogy azok jól láthassák a pajzsot, ami így egyszerre védte lovasát, és jelezte az idegeneknek a mesterségét. Horác a lándzsáját felfelé tartotta, ha ugyanis vízszintesbe fordítja, azzal talán szükségtelenül is provokálja az érkező idegeneket.

Alaposan szemügyre vette az öt férfit. Négy közülük minden bizonnyal katona volt. Kardot és pajzsot viseltek, de nem volt náluk a lovagok jelképe, a lándzsa. Mindannyian köpenyt öltöttek, rajta

ugyanazzal a jelképpel: egy díszes aranykulccsal, mögötte negyedekre osztott kék-fehér háttérrel. Ezek alapján mind ugyanazt az urat szolgálták, az öltözőkükben pedig Horác felismerte a macindaw-i egyenruhát.

Az ötödik férfi, aki jó egy méterrel a többiek előtt lovagolt, valószínűleg rejtély volt. Pajzs volt nála, és szegecselt, bőr mellvértet viselt. Hasonló anyag óvta a lábszárát is, ám ezenkívül csupán szövetrocha és fuszekli borította. Sisakja nem volt, a pajzsát nem díszítette jelkép, ami bármit is elárult volna róla. A nyeregfőn kard lógott, jókora fegyver, ami kissé rövidebb, ámde annál vastagabb volt a Horácéhoz képest. És még ennél is különösebb volt a felszerelésében, hogy lóvá lándzsa helyett jó kétméteres harci dárdát cipelt.

Az ismeretlen férfi haja hosszú és fekete volt, szakálla zabolázatlan, vaskos szemöldökét mintha egyszer összevonta volna, aztán örökre úgy maradt.

Horác mindent egybevetve arra a megállapításra jutott, hogy az idegen nem megbízható.

Tíz méterre lehettek egymástól, amikor Horác odakiáltott nekik:

– Úgy vélem, ez a távolság egyelőre éppen megfelelő!

Az első lovas jelt adott, mire a négy kísérője megfékezte a lovát. A vezetőjük ugyanakkor nem állt meg. Amikor úgy öt méterre lehett, Horác kioldotta helyéről a lándzsáját, és leeresztette a hegyét, egyenesen a közeledő alak felé irányítva.

Úgy gondolta, az idegen szándékosan provokálja, így hát úgy illik, ha ő is hasonlóan cselekszik.

A lándzsa tompán fénylő hegye – amit előző éjjel nagy gondal kifent – rezzenéstelenül szegeződött a lovas torkának. Az idegen megállította a lovát.

– Erre semmi szükség! – szólt durva, haragos hangon.

Horác vállat vont.

– Ahogy arra sincs, hogy ennél közelebb jöjjön – felelte nyugodtan –, amíg kicsit alaposabban meg nem ismerjük egymást.

Egy-egy katona a lovával kilépett balra és jobbra. Horác vetett rájuk egy pillantást, majd ismét az előtte álló férfi arcát fürkészte.

– Kérem, mondja meg az embereinek, hogy maradjanak, ahol vannak!

A szakállas férfi hátrafordult a nyergében.

– Elég! – parancsolta, mire a lovasok megálltak.

Horác újból rájuk pillantott. Volt rajtuk valami furcsa. Hamar rá is jött, micsoda. Ápolatlanok voltak, köpenyük gyűrött és foltos, fegyverük és páncéljuk fakó. Mintha idejük java részében inkább az erdőben bujkálnának, hogy onnan csapjanak le a gyanútlan utazókra, és szokatlan lenne számukra egy várúr fegyvereit viselni. A legtöbb várban a katonákat tapasztalt előljárók irányították és fegyelmezték, akik a legkritikább esetben engedték volna, hogy akármelyik emberük ilyen tisztátalanul jelenjen meg.

– Nem volna ajánlatos így beszélned velem! – szolt a szakállas férfi. Az efféle szavak élét a legtöbb ember kedélyes hanghordozással igyekezne elvenni, ám ez az idegen nem rejtette véka alá a fenyegetését. Már csak azért sem, mert ezután hozzátette: – Még a végén megbánod.

– Ugyan miért? – kérdezte Horác. A szakállas fickó talán nem értette a szavakban rejlő célzást, a lándzsa hegyének célzását viszont annál inkább észrevette. Horác jót mosolygott magában a szójátékon. A fegyvert ezután felemelte, és visszaakasztotta a helyére, mire az idegen válaszolt:

– Azért, mert ha munkát keresel, nem akarsz ujjat húzni velem.

Horác alaposan elgondolkodott ezen a kijelentésen.

– Munkát keresek? – kérdezett vissza.

A férfi a pajzsán lévő jelre bökött.

Hosszú hallgatás következett, amit a szakállas férfi volt kénytelen megtörni.

– Kóbor lovag vagy – közölte.

Horác bólintott. Cseppet sem kedvelte a fickó modorát. Arrogáns volt, és fenyegető, az válik ilyenné, aki olyankor kap hatalmat, amikor még nem áll rá készen.

– Csakugyan – ismerte be Horác. – De ez a jel pusztán annyit jelent, hogy nincs uram. Azt nem, hogy keresek is valakit. – Elmosolyodott. – Az is előfordulhat, hogy a magam útját járom.

Kedélyesen, gúny nélkül mondta ki e szavakat, de a szakállas emberbe szemmel láthatóan nem szorult hasonló kedélyesség.

– Ne feleselj, fiú! Hiába van lovad meg lándzsád, attól még egy senki vagy. Egy nincstelen csavargó. Koldus, akinek talán munkát ajánlottam volna, ha egy kis tiszteletet mutat.

Horác arcáról lehervadt a mosoly. Gondolatban lemondóan sóhajtott egyet. Nem azért, mert nincstelen csavargónak nevezték, hanem a *fiú* szóban rejlő sértés miatt. Tizenhat éves kora óta egyre csak azzal szembesült, hogy ellenfelei rendre alábecsülik a képességeit a korából kifolyólag. Legtöbbjük túl későn látta be, hogy ez mekkora hiba.

– Hová igyekszel? – szegezte neki a kérdést a szakállas férfi. Horác nem látta okát eltitkolni az igazságot.

– Arra gondoltam, megállok Macindaw várában – felelte. – Egy helyet keresek, ahol meghúzhatom magam, amíg elül a tél.

A férfi gúnyosan felhorkantott, amíg Horác beszélt.

– Akkor rossz emberrel packáztál – mondta. – Ugyanis én vagyok az, aki Lord Kerennek embereket toboroz.

Horác kissé összevonta szemöldökét. Nem csengett ismerősen a név.

– Lord Keren? – ismételte. – Macindaw ura nem Sziron?

A kérdésre a szakállas idegen csak legyintett.

– Sziron már a múlté – mondta. – Úgy tudom, az utolsókat rúgja. Vagy talán már meg is halt, bánom is én. A fia, Orman is elmenekült, valahol az erdőben lapít. Most Lord Keren a vár ura, és én vagyok a helyőrségparancsnok.

– Kinek neve? – kérdezte egykedvűen Horác.

– Sir John Buttle – vetette oda a férfi.

Horác összevonta a szemöldökét. Valahol már hallotta ezt a nevet. És a nyakát tette volna rá, hogy ez a faragatlan modorú és rendezetlen ruházatú fráter nem lovag. Mégsem szólt. Semmi haszna nem lett volna tovább ingerelni az egyébként is igen ingerlékeny alakot.

– Hogy hívnak, fiú? – faggatta Buttle. Horác magában megint sóhajtott egyet, ám aztán könnyed, barátságos hangon szólt:

– Hawken – mondta. – Hawken Watt. Carawayből származom, de már e nagy királyságot szolgálom.

Kedélyes hangvételével ezúttal sem sikerült hasonló választ kicsikarnia, Buttle ugyanis ingerülten, gorombán folytatta:

– Ezt a vidéket ugyan biztosan nem fogod szolgálni – mondta. – Semmi keresnivalód Macindaw-ban vagy az Északkapu uradalomban. Állj tovább! Alkonyatra hordd el magad, ha kedves az életed!

– Megfontolom a tanácsot – felelte Horác. Buttle vonásai megkeményedtek, és közelebb hajolt az ifjú harcoshoz.

– Ne fontold, fogadd meg! Hidd el, jobb, ha nem packázol velem! Most pedig tűnés!

Hüvelykujjával délkelet felé bökött, a szomszédos birtok határára. De Horácnak mostanra elege lett Sir John Buttle-ből. Mosolygott,

de meg sem moccan. A külső szemlélő felé higgadtságot sugárzott, de Rúgó érezte, ahogy gazdája készenlétbe helyezkedik. A csatáló a fülét hegyezte. Érezte, hogy összecsapás van kibontakozóban, márpedig az ő fajtája élt-halt az összecsapásokért.

Buttle tétovázott, maga sem tudta, mitévő legyen. Ahhoz volt szokva, hogy rangjából adódó hatalma miatt az emberek fülüket-farkukat behúzzák a fenyegetéseire. Különösen olyankor, amikor szavának felfegyverzett katonái jelenléte adott még nagyobb súlyt. Erre itt volt most ez a páncélba-fegyverbe öltözött fiatalember, aki rezzenéstelen arccal figyelte, és önbizalmát látszólag az sem ingatta meg, hogy öten állnak vele szemben. Buttle tudta, hogy két választása van: vagy beváltja a fenyegetését, és erőszakkal űzi el a harcost, vagy elol-dalog. Ahogy ezt fontolgatta, Horác szája kevély mosolyra húzódott – ezt látva az oldalgás tűnt a kecsegtetőbb lehetőségnek.

Dühösen elfordította a lovát, és intett az embereinek, hogy kövessék.

– Ne feledd, mit mondtam! – morogta a válla fölött, amikor elindult. – Alkonyatig kapsz haladékat!

Amikor az ötfős társaság elrobogott, Horác a gondolataiba merülve megvakargatta Rúgó fülét. Az volt az érzése, hogy ha behódol Buttle-nek, a fickó azonnal munkát ajánlott volna neki. Ám mivel virtust mutatott, Buttle nem tartott igényt a szolgálatára. Különös, hogy valaki ily módon toboroz harcosokat. De Északkapu uradalomban jelenleg nem ez volt az egyetlen különös jelenség.

Malcolm, a gyógyító, akit szélesebb körben a feketemágus Malkallam néven ismertek, röviden felpillantott a munkájából, amikor Will belovagolt Komorfa-erdő apró tisztására.

Malcolm minden délelőtt tizenegy órakor gyógyászati kezelésben részesítette az embereit. A különféle sérülésekkel és betegségekkel küszködők türelmesen vonultak fel a gyógyító otthonos háza előtt, hogy feltárhassa és kezelhesse nyavalyájukat, rándulásukat, vágásait, fekélyüket és lázukat. Minthogy a kis erdőtelepen élő emberek nagy részét fizikai fogyatékoságuk vagy torzságuk miatt űzték el korábbi otthonukból, a kezelésre szorulóknál általában hosszú sorban gyülekeztek a gyógyító előtt. Némelyek folyamatos egészségügyi problémákkal küzdöttek és állandó gondozásra szorultak.

A gyógyító utolsó betegénél viszonylag egyértelmű esetről volt szó. A tizenegy éves fiú kölcsönvette az anyja lábtörlőjét, és úgy döntött, hogy varázsszőnyegnek használja, és megkísérel lerepülni egy négy méter magas fáról. Malcolm bekötözte a mutatvány eredményeképp kificamodott bokát, kenőccsel bekente a lehorzolt könyököt és csuklót, majd összeborzolta a kalandvágó fiúcska haját.

– Eredj utadra! – mondta. – És mostantól a varázslást hagyd meg nekem!

– Rendben, Malcolm – válaszolta a fiú, és szégyenkezve lehajtotta a fejét. Amint elszaladt, a gyógyító odafordult, ahol Will épp leszerszámozta a lovát. Az idősebb férfi elismerően figyelte a lovat és lovát, és nem kerülte el a figyelmét a kötelék, amely összekötötte őket. A vadonjáró gyengéden beszélt az állathoz, mialatt lecsutakolta. A ló, úgy tűnt, szinte érti gazdája szavait; válaszul kedélyesen prüszkölt, és dobálta rövid sörényét.

– Jól hallottam, hogy ráleltél a skandokra? – kérdezte egyszer csak Malcolm. Will bólintott.

– Huszonöt első osztályú harcos – válaszolta. – Éppen ott voltak, ahova a hírvívője irányított engem az Úzel partján.

Malcolm emberei szélteben-hosszában járták a hatalmas erdőt. Az erdőhatáron belül ritkán történt olyan, amiről ne tudtak volna. És ha valami szokatlan ragadta meg a figyelmüket, azonnal vitték a hírt a gyógyítónak. Amikor jelentés érkezett egy csapat skand hajótörött túlélőről, Will indult a keresésükre.

– És boldogan felajánlották a segítségüket? – kérdezte Malcolm. Will vállat vont, majd leült a napsütötte verandára az idős gyógyító mellé.

– Boldogan elfogadják a pénzt, amit ajánlottam nekik. Ráadásul a kapitányuk úgy érzi, tartozik nekem, amiért hagyta Buttle-t megszökni.

Xander, macindaw-i Orman titkára és segédje, kilépett a házból.

– Hogy van Orman? – érdeklődött Malcolm. A kastély lordját Keren megmérgezte, hogy így kaparintsa meg az uralmat Macindaw vára felett. Will és Xander épp idejében értek a gyógyító rejtett tisztására, hogy megmentsek a férfi életét.

– Sokkal jobban. De még mindig nagyon gyenge. Megint alszik
– felelte Xander.

Malcolm a gondolataiba merülve bólintott.

– Az most a lehető legjobb, amit tehet. A méreg kiürült belőle, most már a gyógyulás útjára lépett. Hadd pihenjen!

Xander láthatóan kételkedett.

Annak ellenére, hogy Malcolm megmentette az ura életét, még mindig gyanakvón méregette a gyógyítót. Mintha azt várta volna, hogy Malcolm majd kézzelfoghatóbb gyógymódot ajánl annál, hogy *hadd pihenjen*. Ám volt most valami, ami még ennél is jobban foglalkoztatta.

– Jól hallottam, hogy azt mondta a skandoknak, hajlandó fizetni nekik? – tette fel a kérdést Willnek.

Will elmosolyodott, és a fejét ingatta.

– Nem. Azt mondtam nekik, hogy *maguk* hajlandók fizetni nekik – felelte. – Hetven királyi aranyat a szolgálataikért.

Xander felháborodottan fújtatott.

– Micsoda arcátlanság! – fakadt ki. – Nem volt joga ilyesmit tenni! Orman Macindaw ura, ennélfogva csakis ő tehet ilyen ajánlatot, vagy ha ő nincs jelen, akkor én.

A titkár már bizonyította, hogy bátorságért nem kell a szomszéd-
ba mennie, és urához is hű volt a végsőkéig. Ám éppen ezen tulaj-
donságai okán időnként igencsak öntelt módon tudott viselkedni.
Will jelentőségteljesen a szemébe nézett. Malcolm gúnyos neveté-
sét is jól hallotta.

– Jelen pillanatban – kezdte Will fenyegető hangnemben – Or-
man a világon semminek nem ura, még annak az ágyak sem, ami-
ben most megpihenhet. Ez alapján pedig rangban fölötte állok. Ne
felejtse el, hogy engem a király hatalmazott fel!

Xander rádöbbsent, hogy Will igazat beszél. Vadonjáró volt, noha vándorénekesnek álcázva érkezett Macindaw-ba. Xander bizony nehezen fogadta el, hogy valaki ilyen fiatalon ekkora hatalmat kapjon, mint Will. Úgy döntött, visszavonulót fúj, de azért nem adta könnyen magát.

– Akkor is... – kezdte – Hetven arany? Ennél ügyesebben is tárgyalhatott volna!

Will a titkár hozzáállását látva a fejét ingatta.

– Majd maga újratárgyalja velük, ha akarja. A skandok bizonyára örömmel alkudoznak majd olyasvalakivel, aki biztonságos helyről figyel, ahogy ők vásárra viszik a bőrüket.

Xander érezte, hogy a beszélgetés ingoványos talajra tévedt, de túlkonok volt ahhoz, hogy annyiban hagyja.

– Talán. De végtére is, ez a dolguk, nem? Pénzért harcolnak, nem igaz?

– Igen – helyeselt Will, miközben magában azon gondolkodott, mennyire bosszantó egy alak tud lenni ez a Xander. – Éppen ezért elég pontos elképzelésük van róla, hogy mennyit ér az életük. De nézze a dolog jó oldalát! Talán veszítünk, és akkor egy árva fityinget sem kell fizetni nekik.

A hangjában lévő keménység még Xander felfuvalkodottságán is áthatolt. A titkár végre belátta, hogy talán jobb nem erőltetni tovább ezt a témát. Színpogva eloldalgott, ám búcsúzóul még jól hallhatóan elejtett egy megjegyzést:

– Hetven arany! Hallatlan!

Malcolm Willre nézett, és együttérzőn megrántotta a vállát.

– Nagyon remélem, hogy sikerül mihamarabb visszajuttatnod ezt az embert a várába – szólt. – Igen fárasztó tud lenni.

Will elmosolyodott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mégis nagyon hűséges az urához. És bátor fickó, ahogy azt már maga is megállapította.

Malcolm ezen elgondolkodott egy kicsit.

– Különös, nem? – jegyezte meg végül. – Azt gondolnád, hogy az efféle erények szerethetővé teszik az embert. Neki mégis sikerül hallárra bosszantania. – Legyintett egyet, mintha ezzel lezártak is tekinetén Xander témáját. – Jöjj, mesélj nekem azokról a skandokról!

Betessékelte Willt a házába, ahol egy kannában már főtt a kávé. Nem ismerték egymást régóta, a gyógyító azonban máris megtanulta, hogy a fiatal vadonjáró él-hal az italért. Töltött neki egy kupával, és mosolyogva figyelte, ahogy Will belekortyol, összecuppantja az ajkait, aztán elismerően felsóhajt. Mindketten letelepedtek egy egy kényelmes székbe Malcolm konyhaasztala körül.

– Egy-két nap, és ideérnek – folytatta a történetét Will. – Meghagytam nekik, hogy bontsanak táborn, és keljenek útra. A maga egyik embere vezeti őket. Meg kell mondjam, szerencsések vagyunk, hogy rájuk bukkantunk. Nekem harcosok kellenek, nekik pedig már a végét járják a készleteik.

Malcolm felsóhajtott.

– Így igaz – mondta. – Az én embereim nem katonák. Képességeknek és felszerelésnek is híján vannak a feladathoz.

– A környező falvak népére pedig nemigen számíthatunk. Túlságosan félnek Malkallamtól, a feketemágustól – tette hozzá Will. Mosolyával jelezte, hogy ezt a kijelentést nem sértésnek szánta. Malcolm csak bólintott, mert tudta, hogy ez az igazság.

– Ez tény. És mi lesz, ha a skandok ideérnek?

A vadonjáró habozott a válasszal.

– Akkor... majd meglátjuk. Módot kell találnom rá, hogy elfoglaljam a várat, és kiszabadítsam Alizt.

